

Před dveřmi galerie stál vlk.

To znamenalo, že je čtvrtek, a to pro změnu znamenalo, že Bryce musela být opravdu zpropadeně unavená, když odhadovala, co je za den, podle Daničiných příchodů a odchodů.

Těžké kovové dveře Gryfova starožitnictví zaduněly úderem vlčí pěsti – pěsti, která se, jak Bryce věděla, mohla pochlubit drápy nalakovanými kovově fialovou barvou, které by už nutně potřebovaly manikúru. Okamžik nato vyštěkl ženský hlas zpola utlumený kovem: „Do Helu, otevři, B. Venku je brutální pařák!“

Bryce, která seděla u stolu ve skromné předváděcí místnosti, se uculila a zobrazila si záznam z kamery u hlavního vchodu. Zastrčila si pramen vínově rudých vlasů za špičaté ucho a zeptala se intercomem: „Proč jsi celá špinavá? Vypadáš, jako kdyby ses rochnila v odpadcích.“

„Co vůbec sakra znamená *rochnit se*?“ Danika přeskočila z jedné nohy na druhou. Čelo se jí lesklo potem. Utřela si ho umazanou rukou a o to víc rozmazala černou tekutinu, kterou ho měla potřísňené.

„Kdybys někdy vzala do ruky knihu, tak bys to věděla, Daniko.“ Bryce byla ráda, že se po ránu plném ubíjejícího výzkumu objevilo nějaké rozptýlení, a s úsměvem vstala od stolu. Galerie neměla venkovní okna a jako jediné varování ohledně toho, kdo stojí za jejími zdmi, sloužilo propracované bezpečnostní zařízení. Bryce sice byla z polovi-

ny víla a jako taková měla bystrý sluch, skrz železné dveře však nedokázala zachytit víc než občasné zabušení pěsti. Nezdobené pískovcové zdi budovy skrývaly nejmodernější technologii a prvotřídní zaklínadla, která ji udržovala v chodu, a pomáhala uchovávat množství knih v podzemním archívu.

Jako kdyby ji přivolalo jen Brycino pomyšlení na prostory pod vysokými podpatky jejích střevíců, ozval se za šest palců tlustými dveřmi do archívu slabý hlas: „To je Danika?“

„Ano, Lehabo.“ Bryce stiskla kliku dveří do ulice. Zaklínadla na ní ji zabrněla v dlani a obemkla její pihovatou nazlátlou kůži jako kouř. Bryce zatnula zuby a snažila si toho nevšímat. Ani po roce, co v galerii pracovala, si na ten pocit nepřivykla.

Lehabah ji z druhé strany zdánlivě obyčejných kovových dveří do archívu varovala: „Jesibě se nezamlouvá, že sem chodí.“

„To tobě se nezamlouvá, že sem chodí,“ opravila ji Bryce a přimhouřenýma očima se ohlédla ke dveřím archívu. Věděla, že na druhé straně vyčkává drobná ohnivá skřítka a potají všechno poslouchá, jako to měla ve zvyku pokaždé, když někdo stál před domem. „Vrať se ke své práci.“

Lehabah neodpověděla. Nejspíš slétla zpátky do sklepení, aby střežila knihy. Bryce zakoulela očima a prudce otevřela dveře. Do tváře ji zasáhlo vedro tak suché, až se zdálo, že z ní vysaje život. A to bylo léto teprve na začátku.

Danika nejenže vypadala, jako kdyby se rochnila v odpadcích, ale taky tak smrděla.

Prameny stříbřitě blond vlasů, které jindy připomínaly rovný hedvábný závoj, jí vyklouzávaly z pevného dlouhého copu. Proužky v ametystových, safírových a růžových odstínech měla pocákané čímsi tmavým a olejnatým a táhl z nich kovový pach s příměsí čpavku.

„Že ti to ale trvalo,“ stěžovala si Danika a sebevědomě si to nakráčela do galerie. Meč, jež měla připevněný na zádech, s každým krokem nadskočil. Cop se jí zapletl do jílce pokrytého ohmatanou kůží, a když se zastavila před stolem, Bryce toho využila k tomu, aby cop uvolnila.

Sotva ho odmotala od jílce, Danika útlými prsty rozepnula přezky

řemenů, kterými měla pochvu meče přivázanou ke kožené motorkářské bundě. „Potřebuju si to tady na pár hodin schovat,“ prohlásila, sundala meč ze zad a vydala se ke kumbálu ukrytému za dřevěným panelem na protější straně předváděcí místnosti.

Bryce se opřela o kraj stolu, založila si ruce na hrudi a přejela přitom prsty po elastické černé látce svých přiléhavých šatů. „Už nám tady zapáchá tvoje taška s věcmi na cvičení. Odpoledne se vrátí Jesiba a ta ty tvý krámy vyhodí do popelnice, jestli tady ještě budou.“

To by byl ten nejmírnější Hel, který by Jesiba Roga rozpoutala, pokud by ji někdo vyprovokoval.

Čtyřsetletá kouzelnice se narodila jako čarodějnice, později však jejich řady opustila. Připojila se k Rodu plamene a stínu a nyní se zodpovídala pouze samotnému Králi podsvětí. Plamen a stín jí vyhovoval – vládla celou škálou kouzel, kterými se mohla měřit s jakýmkoli černokněžníkem nebo nekromantem z nejtěmnějšího z Rodů. Bylo o ní známo, že když ji někdo pořádně vytočí, promění ho ve zvíře. Bryce se nikdy neodvážila zeptat, jestli malá zvířata v tuctu akvárií a terárií byla zvířaty odjakživa.

Také se jí snažila nelézt na nervy. Ne že by si, pokud šlo o Vany, mohl být někdo něčím jistý. Dokonce i ti nejméně mocní Vanové – bytosti, k nimž se řadila všechna stvoření v Midgardu s výjimkou lidí a obyčejných zvířat – mohli být smrtelně nebezpeční.

„Vyzvednu si je později,“ slíbila Danika a zatlačila na skrytý panel, aby ho otevřela. Bryce už ji třikrát upozornila, že předváděcí místnost není její osobní skříňka. Danika ale pokaždé namítla, že galerie, jež se nacházela ve středu Starého náměstí, je blíž centru města než vlčí Doupe v Měsíčním háji. A tím to haslo.

Dveře kumbálu se otevřely a Danika si mávla rukou před obličejem. „A prej že tady zasmrádá moje taška!“ Černou botou štouchla do povislé sportovní tašky, ve které měla Bryce uložené věci na tanec a která v tuhle chvíli vězela mezi mopem a kbelíkem. „Kdy sis sakra naposledy prala oblečení?“

Bryce nakrčila nos, když se z kumbálu vyvanul pach starých bot a upoceného oblečení. Jasně, po předvčerejší polední lekci zapomněla odnést trikot a legíny domů na vyprání. Z větší části za to mohla Da-

nika, když jí poslala video s hromadou smíškova kořene na jejich kuchyňské lince podbarvené muzikou, která burácela z otlučeného ka-
zetáku u oken, a přikázala jí, ať sebou hodí a padá domů. Bryce ji
poslechla. Vykouřily toho tolik, že bylo dost dobře možné, že Bryce
byla v rauši ještě včera ráno, když se přivlekla do práce.

Jinak si nedokáže vysvětlit, proč jí ten den trvalo deset minut, než
napsala e-mail o dvou větech. Písmeno po písmenu.

„Tohle nech plavat,“ odpověděla Bryce. „Ještě si s tebou musím
něco vyříkat.“

Danika přesunula krámy v přístěnku, aby udělala místo pro ty svoje.
„Už jsem ti řekla, že mě mrzí, že jsem ti snědla ten zbytek nudlí. Ve-
čer ti nějaký koupím.“

„O to nejde, trubko, ale když už ses o tom zmínila: Jdi se bodnout.
Měl to být můj dnešní oběd.“ Danika se uchechtla. „Do Helu, to teto-
vání bolí,“ stěžovala si Bryce. „Nemůžu se ani opřít na židli.“

Danika na to odpověděla zpěvavým tónem: „Tatér tě varoval, že to
budeš pár dnů cítit.“

„Byla jsem tak opilá, že jsem na prohlášení o tom, že na sebe беру
plnou odpovědnost, napsala vlastní jméno špatně. Řekla bych, že jsem
nebyla zrovna ve stavu, abych pochopila, co znamená, že ‚to budu pár
dnů cítit‘.“ Danika si nechala vytetovat stejný nápis, jako se teď táhl
Bryce po zádech, ale její kůže už se stihla uzdravit. To, že byl někdo
čistokrevný Van, mělo i tu výhodu, že se v porovnání s lidmi nebo na-
půl lidmi, jako byla Bryce, rychle zotavoval.

Danika strčila meč do bince v kumbálu. „Slibuju, že ti večer po-
můžu ledovat tvoje bolavá záda. Jenom mě nech osprchovat a za deset
minut vypadnu.“

Na tom, že se její kamarádka zastavila v galerii, zvláště když byl čtvr-
tek a ona končila ranní hlídku jen o pár bloků dál, nebylo nic neobvyk-
lého. Nikdy předtím ale nepoužila sprchu dole v archívu. Bryce ukáza-
la na špínu a mastnotu. „Čím ses tak zaneřádila?“

Danika se zamračila a její ostře řezaná tvář se svařila. „Musela
jsem uklidnit rvačku mezi satyrem a noclezníkem.“ Podívala se na čer-
ný maz, jenž jí pokrýval ruce, a vycenila bílé zuby. „Hádej, kterej z nich
na mě vyvrhl *tělní tekutiny*.“